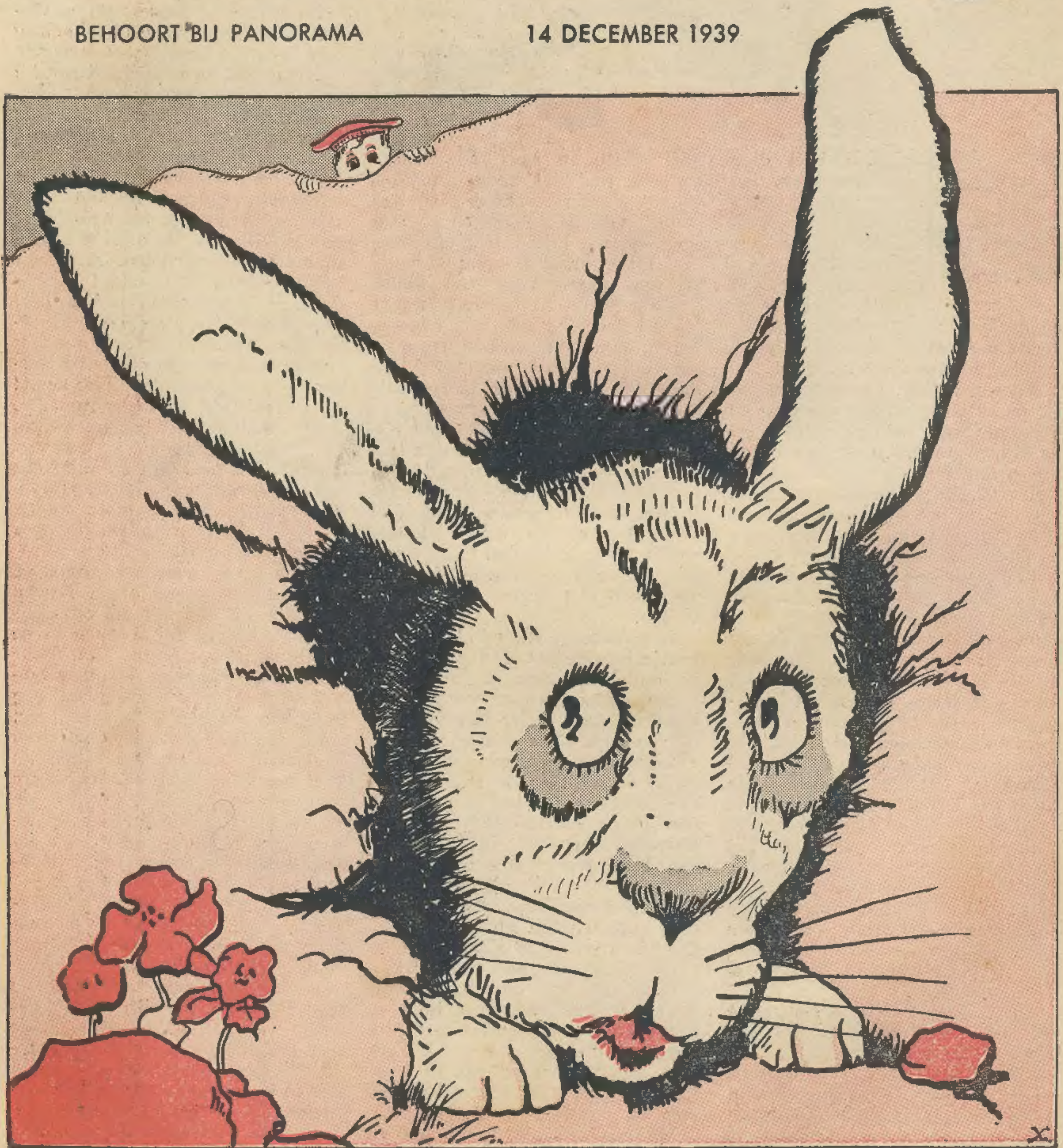
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 14 DECEMBER 1939

ZOU IK HET WAGEN?

ERGENS héél diep in het bos, zó ver weg, dat niemand ze kon ontdekken, lag Kabouterstad. Als 's winters alles was dichtgesneeuwd en de bomen steunden onder de zware sneeuwlast, zat het kaboutervolkje ginds in zijn warme huisjes.

Bij een lekker, knappend vuurtje maakten ze al plannen voor de volgende lente, ze bespraken allerlei dingen, maakten grapjes en zo nu en dan plaagden ze elkaar ook wel eens. Want in Kabouterland was het al nét als bij ons: als ze niets te doen hadden, begonnen ze ondeugend te worden.

Een grote gebeurtenis voor onze kaboutertjes was de aanstaande komst van het Kerstmannetje, dat een bezoek aan Kabouterstad zou brengen. Op een van zijn vele reizen door het eenzame bos had, nu al vele jaren geleden, het Kerstmannetje de kaboutertjes ontdekt en sedertdien ging hij ze elk jaar trouw bezoeken. Het kaboutervolkje, dat het bos in orde hield en 's zomers geen bloempje of plantje vergat, vond het wát leuk, éénmaal per jaar door het Kerstmannetje te worden verrast. Het bracht hun peperkoeken, speculaas en allerhande spelletjes en cadeautjes. En jullie begrijpen wel, dat die brave kaboutertjes wat in hun nopjes waren met al die geschenken.

Maar deze winter gebeurde er iets bijzonders in Kabouterstad. In de herfst, toen de paddenstoelen hoog en welig uit de grond schoten en er dus eten in overvloed was, had kabouter Irreprik Kabouterstad verlaten en hij woonde nu héél alleen in een holle boom. Irreprik had dat gedaan, omdat hij uit z'n humeur was! Hij had genoeg van de snakerijen en plagerijtjes, die hij in Kabouterstad moest verduren. Bovendien vond hij een woning voor zich alleen véél aardiger. Ten minste, zo dacht hij in het begin! Toen was het nog herfst, de najaarszon had nog door de goudgeel- en bruingetinte bladeren gespeeld en de beukenootjes, bessen en kastanjes lagen maar voor het rapen. Irreprik hield zijn huisje netjes en proper en ook had hij wel wat mondvoorraad verzameld. Maar toen de winter kwam, alles onder een dik sneeuwkleed lag en de nijdige, koude oostenwind de bomen deed zuchten en kreunen, begon Irreprik zich toch een beetje eenzaam te voelen.

In een hoekje van zijn kabouterhartje groeide het verlangen naar de oude, bekende en zo lekker warme woning, daar ver weg in Kabouterstad. Zeker Irreprik had ook in zijn stille huisje wel een vuurtje aangelegd, maar tóch.... als je de wind zo door de takken der bomen hoort huilen en je zit dan maar voortdurend alleen te kniezen, dan wordt het ook voor een kaboutertje wel een beetje griezelig.

„Een saaie boel, als je nooit eens met iemand kunt spreken," bromde Irreprik in z'n baardje.

Op zekere morgen, toen Rudi, het zoontje van den boswachter door het bos kwam om hout te sprokkelen, kon Irreprik zich niet langer bedwingen en sprak hem aan. Hij móést met iemand spreken en had ook behoefte, weer eens iets goeds te doen Hij hielp Rudi flink mee met sprokkelen en vertelde hem, hoe akelig alleen en eenzaam hij was.

Rudi spoorde hem aan, naar Kabouterstad terug te keren, maar daarvoor was Irreprik te koppig. „Ik ben kwaad weggelopen en nu blijf ik weg," mokte het eigenzinnige kaboutertje. Ook de andere kabouters, die hem al zo vaak hadden gevraagd terug te komen, kwamen hem niet meer opzoeken. En zo bleef de domme Irreprik alleen en verlaten. Wel vroeg Rudi hem, 's avonds in de warme, gezellige boswachterswoning te komen, maar kabouters vinden het nu eenmaal niet zo prettig onder de mensen.

Zo begon de barre winter. Ondanks het vuurtje, was het tochtig en kil in het huisje van Irreprik.

Bibberend en verkleumd zat hij in z'n lappendekentje.

Met spijt dacht hij er aan, dat het Kerstmannetje hèm dit keer wel niet zou komen bezoeken. Z'n huisje lag immers ver uit de buurt.... En in Kabouterstad zou men er in de feestvreugde zeker niet aan denken, om aan het Kerstmannetje te vertellen, dat daar ver weg Irreprik woonde! Bovendien.... koppigheid is een heel nare eigenschap, waarvan Kerstmannetjes helemaal niet houden.

Ach, ach, wat was Irreprik verdrietig als hij aan dat alles dacht! Hij verlangde zó naar warmte, gezelligheid en vrolijke gezichten.

„Wat ben ik toch dwaas en wat kan berouw toch pijn doen," dacht het eigenwijze kaboutertje. En in z'n halfbevroren baardje rolden zachtjes een paar tranen, die een glinsterend spoor achterlieten.

Maar als de nood het grootst is, is uitkomst meestal nabij. Terwijl Irreprik zat te snikken van zelfverwijt, hoorde hij stappen in de harde sneeuw.

Haastig dribbelde hij naar buiten.... hij wreef z'n ogen nog eens uit, want wat hij dáár zag, kón hij haast niet geloven. Langs het bospad kwam, zwaar beladen met een flinke zak en een dikke wollen muts op zijn wapperende haren, het Kerstmannetje in levenden lijve. Van louter opwinding en blijdschap struikelde Irreprik zowaar over z'n eigen baardje.

Kerstmannetje was eerst in Kabouterstad geweest, waar de kabouters een rondedansje om hem hadden gemaakt en vandaar was hij naar het boswachtershuisje van Rudi gegaan. Hier rustte hij altijd wat uit, alvorens hij naar de mensen ging. Bij Rudi thuis dampte lekkere chocola en zag hij, nét als overal elders, vriendelijke gezichten. Alleen Rudi was erg stil. Niet, dat hij niet dolblij was met

alles wat het mannetje hem bracht, maar iets hinderde Rudi toch....

Het Kerstmannetje begreep dadelijk, dat Rudi hem iets te vertellen had. Hij kreeg te horen, dat die arme Irreprik zo eenzaam woonde en te trots was om naar Kabouterstad terug te keren.... dat Irreprik erg verdrietig was en berouw had....

En nadat het Kerstmannetje alles had aangehoord, kwam er een lach op z'n goede, oude gezicht. Het was gelukkig nog niet te laat, om ook Irreprik te gaan bezoeken en zo vlug als het kon, ging het nu opnieuw het bos in. En vlug.... vlug...., nee, zo vlug had het Kerstmannetje nog nooit gelopen. Het leek wel of het plots vleugeltjes had gekregen.

En zo zag nu Irreprik, zoals ik reeds vertelde, het Kerstmannetje aankomen. Vóórdat Irreprik goed wist wat er gebeurde, voelde hij zich al opgenomen en zat hij pardoes op de schouders van het Kerstmannetje. Toen ging het op een drafje naar Kabouterstad en even later stond ons kaboutermanneke omringd door zijn makkertjes, weer in zijn oude woning.

'n Ogenblik keek het Kerstmannetje héél ernstig en zei gebiedend: „Ziezo, Irreprik, hier hoor je thuis en hier blijf je!"

Nu, dat behoefde hij geen twee keer te zeggen, want ook het koppig kaboutertje vond, dat het thuis ten slotte toch maar het beste was. Al waren de kaboutertjes wel eens plagerig, ze waren daarom niet minder gelukkig, zo onder elkaar, want ze meenden het immers heel goed.

En het heerlijkste kwam nu nog. Want het Kerstmannetje wilde alleen vriendelijke en blijde gezichten zien. Irreprik was nu wel thuis, maar hij moest toch ook, net als de andere kaboutertjes zijn geschenk hebben.

Het Kerstmannetje grabbelde in zijn zak en daar kwam de verrassing. Een grappig puntmutsje van prachtige, kleurige wol. Voor Irreprik. Ik behoef jullie wel niet te zeggen, wie er tóén blij was!

Irreprik was al genoeg gestraft voor zijn eigenzinnigheid en eerst nu leerde hij waarderen, hoe gezellig en vrolijk het ook 's winters thuis kán zijn.

„Ziezo, Irreprik, hier hoor je thuis en hier blijf je!"

Bibberend en verkleumd zat hij in z'n lappendekentje.

Irreprik moest zijn nieuw puntmutsje dadelijk opzetten en de kabouters — die overigens wát blij waren dat hun speelmakkertje terug was — namen hem bij de hand en samen maakten ze 'n vrolijk rondedansje rondom het glunderend Kerstmannetje.

Nog nooit te voren hadden ze zoveel pret gehad. Want nu Irreprikje weer in hun midden was, waren alle zwarte wolken weg van hun kabouterhemeltje. Er was geen plaats meer in hun hartjes voor piekeren en kniezen: alleen nog voor vrede en goede wil

W. S.

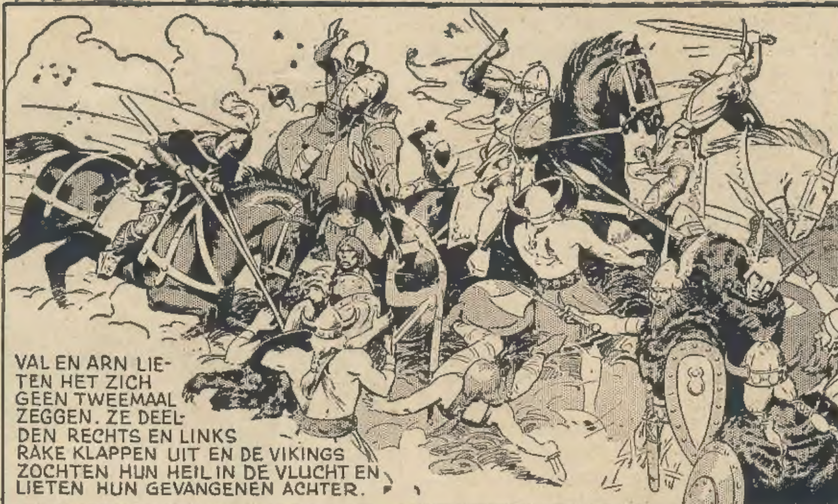
PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

RÉSUMÉ: TERWIJL VAL EN ARN ELKAAR BESTRIJDEN IS EEN TROEP VIKINGS GENADERD, DIE EEN GROOT AANTAL GEVANGENEN MEEVOEREN IN HUN MIDDEN.

„TE PAARD," RIEP DE ZWARTE RIDDER, „TE PAARD EN SAMEN EROP LOS."

VAL EN ARN LIETEN HET ZICH GEEN TWEEMAAL ZEGGEN. ZE DEELDEN RECHTS EN LINKS RAKE KLAPPEN UIT EN DE VIKINGS ZOCHTEN HUN HEIL IN DE VLUCHT EN LIETEN HUN GEVANGENEN ACHTER.

„HELP ONS VALIANT," ZEI EEN DER GEVANGENEN. „WE MAAKTEN DEEL UIT VAN HET GELEIDE, DAT PRINSES ILENE NAAR ORD BRACHT EN DE PRINSES IS MEEGEVOERD NAAR DE KUST."

„VLUG," ZEI VAL TOT DEN ZWARTEN RIDDER „TE PAARD EN BRENG DIT NIEUWS NAAR KONING ARTHUR."

EEN DER GEVANGEN VIKINGS GAF INLICHTINGEN OVER DE ROUTE, DIE DE ONTVOERDERS HADDEN GENOMEN.

ARN EN VAL REDEN SPOORSLAGS VERDER, VOL VERLANGEN PRINSES ILENE TE BEVRIJDEN.

BIJ DE BRUG OVER DE DUNDON RIVIER BLEVEN ZE WACHTEN OP HUN VIJANDEN EN....

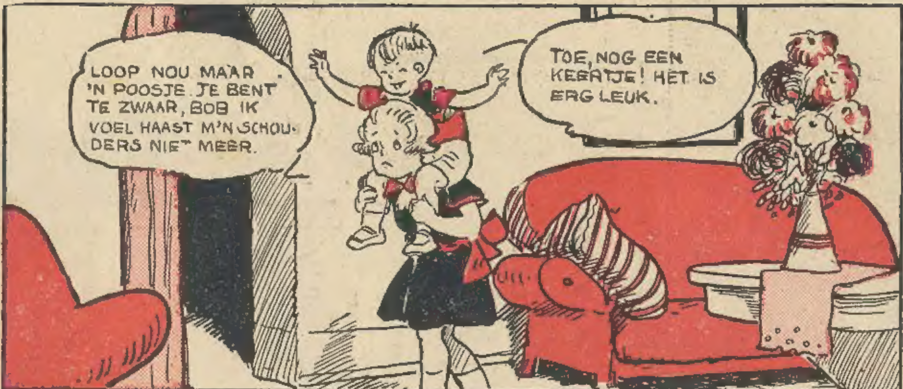

....DE VOLGENDE MORGEN ZAGEN ZIJ NIET EEN MAAR TWEE GROEPEN VIKINGS, DIE HEN AAN BEIDE ZIJDEN INSLOTEN.

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR R·M·BRINKERHOFF.

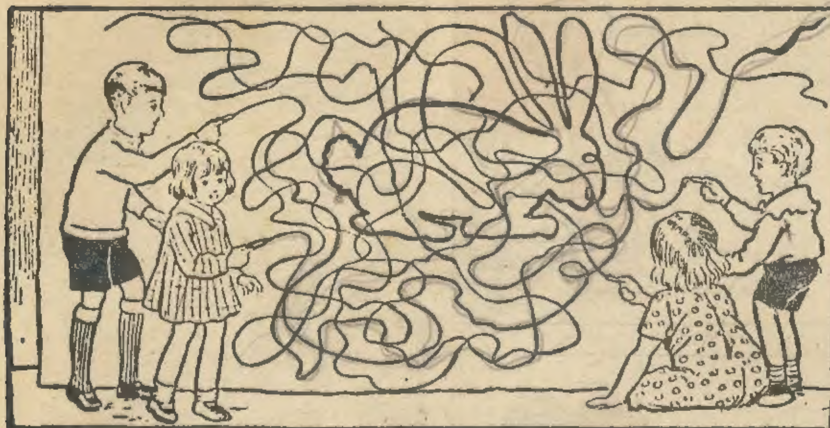

BONT ALLERLEI

WIE HEEFT HET KONIJN GETEKEND? Op dit plaatje zie je vier kinderen, die bezig zijn allerlei rare slangelijntjes op een bord te tekenen.

Ken je die kinderen? Niet? Wel, dan zal ik ze even voorstellen: links staat Koen, naast hem zie je Noortje, dan komt Bea, die er voor het gemak bij is gaan zitten, en helemaal rechts staat Kareltje.

Nu is het malle van het geval, dat een van de vier kinderen onder het trekken van een lange slangelijn tevens een konijn heeft getekend, dat je duidelijk door de andere lijnen heen ziet.

Maar wie zou dat wel gedaan hebben van de vier kleuters? Kun je dat uitzoeken?

Zo niet, kijk dan volgende week maar eens naar de oplossing.

Oplossingen vorig nummer

PARAPLU-RAADSEL

Van links naar rechts: 1. Kade. 5. Regen. 8. Nevel. 10. Leger. 12. Rede. 13. Nek. 14. Re.

Van boven naar beneden: 2 Ar. 3. Den. 4. Egel. 6. Ever. 7. Negen. 9. Leder. 11. Rekel.

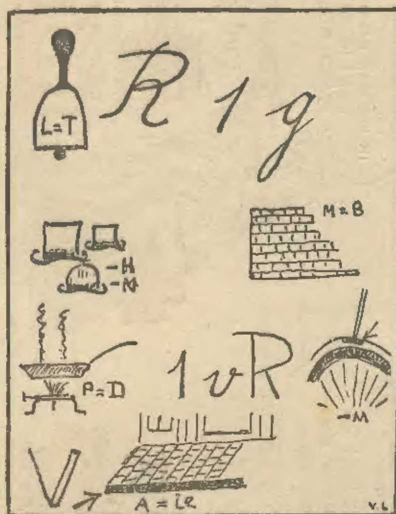
AARDIGHEIDJE

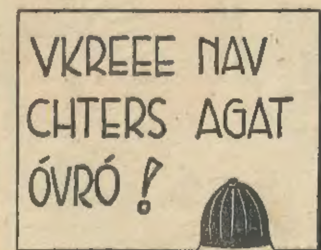

REBUS 6

Flink zo!

REBUS 7

VERKEERSPUZZLE

Nu zijn we benieuwd, of je ontdekken kunt wat op dit verkeersbord staat geschreven en waar de politie-agent je aandacht op vestigen wil!

EEN RARE SINJEUR

Nou en of! Weten jullie hoeveel knopen die sinjeur wel aan zijn pakje had? Want je moet weten dat die sinjeur van kindsafaan de knoopziekte had. Eerst slikte hij alle knopen in, die hij te pakken kreeg en later naaide hij ze allemaal op z'n pakje. Dat stond keurig, dacht hij. Hoeveel waren er dat? Overal staat aangegeven hoeveel knopen die sinjeur in een groepje heeft samengenaaid. Tel die getallen (het zijn er allemaal van 1 tot 9) samen en dan weten jullie het.

KERSTTIJDVERSIERINGEN

De ster, die wij hier afbeelden, is gemaakt door twee gelijkzijdige driehoeken in een cirkel te trekken en in hout of karton uit te zagen of uit te snijden. In de bovenkant der ster komt 'n gaatje om haar op te kunnen hangen.

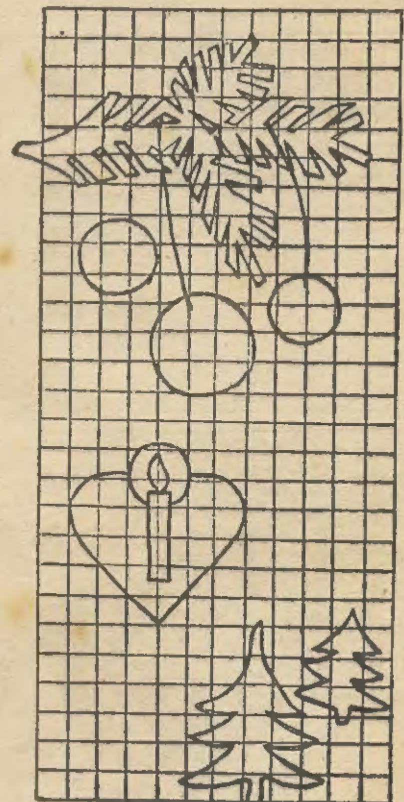
De kaarshouder maken we van een stukje hout; het gat, ter dikte van de kaars, wordt geboord, of in een plankje dik triplex gezaagd. Verschillende van die plankjes worden op elkaar gelijmd. Het gat wordt later bijgeschuurd, een halfcirkelvormig plankje komt er nu weer onder en de platte kant hiervan wordt tegen de ster getimmerd. Alvorens dit te doen, wordt het houdertje eerst mooi geschilderd. Ten slotte bestrijken we de ster dik met lijm en bestrooien haar daarna direct met glinsterpoeder (zilver), verkrijgbaar in huisvlijtwinkels, boekhandels, enz. Een witte kaars zal heel mooi staan in de houder. De kaars kan men trouwens nog extra versieren door een takje hulst uit te knippen van een gekleurd voorbeeld; ook kan men die takjes uitgeknipt kopen. We plakken zo'n takje onder op de kaars, zodat deze toch een heel stuk kan opbranden.

Een deurgordijn kunnen we ook gemakkelijk zelf maken en het staat keurig, vooral tussen twee ineenlopende kamers. We hebben hiervoor niets anders te doen dan aan dun touw dennengroen te bevestigen en dit in slingers van gelijke lengte, dicht aan elkaar te laten hangen. Natuurlijk mag je hiervoor alleen korte takjes gebruiken.

Ook de papieren servetjes, de pakjes, waarin we allerlei verrassingen verbergen, enz. kunnen we veel aantrekkelijker maken, door er hier en daar enige leuke en fleurige motiefjes van dennetakjes, kaarsjes, miniatuurkerstboompjes, enz. op te plakken.

Aan de hand van bijgaand model kunnen jullie ze zo groot maken als je wilt. Je hoeft alleen de vierkantjes wat ruimer te nemen en de ontwerpjes over te tekenen. De dennetakjes knip je dan uit groen papier, de kersen of ballen uit rood, enz. Andere figuurtjes zijn natuurlijk denkbaar, te kust en te keur. Laat jullie fantasie maar eens werken.

DRAMA IN VIER BEDRIJVEN

LENTE

ZOMER

HERFST

WINTER

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

Heeft tandpijn!

